

ДЕТСКА РАДОСТЪ

дина излѣзла съ дванадестетъ прасета въ Влашко. Разбрахте ли? Отъ тукъ чакъ въ Богданската земя се отива... Я! Кога изгорѣли свѣщитѣ? Дайте поскоро други! — викна глава-тарьтъ.

Тритѣ свѣщи бѣха догорѣли. Докато Асенъ извади нови, единъ прилепъ се блъсна въ четвъртата и я угаси. Изеднажъ стана съвсемъ тъмно и страшно. Дружината се спрѣ на мѣстото си, като ослѣпѣла. Студени трѣпки заплѣзѣха по гърбоветѣ. Въ тъмното се чу гласътъ на Савата:

— Я седнете на земята, да не се загубимъ! Че после кой ще ви търси изъ Влашко... Де е кибритътъ?...

Но въ тоя мигъ единъ силенъ викъ екна изъ пещерата. Изведнажъ нѣщо зави, заръмжа, зацапа, заплѣска изъ водата. Нѣщо съ сила се разтърси наблизу, после зафуча, като че тичаше лудешки въ тъмнината. Както бѣ насѣдала, дружината съвсемъ се вкамени. Искяха да помръднатъ и не можеха. Савата се опита да каже нѣщо, но гърлото му се бѣ схванало. Изеднажъ Диню изрева:

— Олеле мамичко, змеятъ! Плесна ме съ опашката си!... Въ сѣщия мигъ и Асенъ усѣ-

ти, че нѣщо мокро и космато го плесна по лицето. И той изписка. А нѣкой силно блъсна Коста, търкули го, после се притисна до Савата. Нѣщо го близна по ржката и той изеднажъ се опомни.

— Змеятъ! — запищѣха и тримата, колкото имъ гласъ държи.

Савата викна:

— Кибрита! — Но никой не го чу. Тогава той протегна ржце въ тъмното, веднага напипа нѣщо мокро, живо, космато, стисна го съ една ржка и изръмжа:

— Пипнахъ ли те!... Съ другата бързо затѣрашува изъ джебоветѣ си, и най-после намѣри кибрита. Тикна го въ ржцетѣ на Асена и викна:

— Запали! Хванахъ го!... Живъ ще го занесемъ въ кѣщи!...

Най-после Асенъ запали свѣщитѣ и дружината, разтреперана, се огледа. Срещу тѣхъ, — побледнѣлъ и засмѣнъ, Савата стискаше въ ржка опашката на мокрия Гуджо, който скимтѣше отъ радостъ. Изведнажъ—всички се ухилиха: олекна имъ. Само зжбитѣ на Диня тракаха още.

Савата пусна опашката и викна:

— Ти що щешъ тука, бре? Нали остана ужъ да пазишъ?